

Notitser.

Syndikalismens Internationale.

I de samme Dage, da de engelske Arbejdsgivere startede deres Employers Defence Union, afholdtes i London den første internationale Syndikalistkongres.

Man havde fra forskellige Sider været ængstelig for, at denne Kongres skulde blive en Fiasko, men den omfattende Repræsentation, der i Dagene fra d. 27. Septbr.—4. Oktober samledes i Holborn Hall, ikke mindre end 15 forskellige Lande: England, Tyskland, Frankrig, Holland, Belgien, Italien, Sverig, Danmark, Spanien, Brasilien, Argentina, Cuba, Østrig, de forenede Stater og Polen, pegede i helt anden Retning.

Skønt der forelaa en Række vigtige Forslag til Behandling, naaede Kongressen dog ikke længere end til at fastsætte den Principerklæring, hvorpaa det nye Internationale dannedes.

Erklæringen vedtoges i følgende Form:

1. »Idet Kongressen fastslaar, at Arbejderklassen i alle Lande lider under kapitalistisk og statslig Slaveri, udtaler den sig for Klassekamp og international Solidaritet og for Arbejdernes uafhængige Organisering paa Basis af frie Sammenslutninger.

2. Disse Organisationer skal have til Opgave: Arbejderklassens umiddelbare materielle og intellektuelle Udvikling og som fremtidigt Maal Omstyrtelse af det kapitalistiske System og Staten.

3. Kongressen fastslaar, at Klassekampen er en nødvendig Følge af den private Ejendom af Produktions-

Notitser.

Syndikalismens Internationale.

I de samme Dage, da de engelske Arbejdsgivere startede deres Employers Defence Union, afholdtes i London den første internationale Syndikalistkongres.

Man havde fra forskellige Sider været ængstelig for, at denne Kongres skulde blive en Fiasko, men den omfattende Repræsentation, der i Dagene fra d. 27. Septbr.—4. Oktober samledes i Holborn Hall, ikke mindre end 15 forskellige Lande: England, Tyskland, Frankrig, Holland, Belgien, Italien, Sverig, Danmark, Spanien, Brasilien, Argentina, Cuba, Østrig, de forenede Stater og Polen, pegede i helt anden Retning.

Skønt der forelaa en Række vigtige Forslag til Behandling, naaede Kongressen dog ikke længere end til at fastsætte den Principerklæring, hvorpaa det nye Internationale dannedes.

Erklæringen vedtoges i følgende Form:

1. »Idet Kongressen fastslaar, at Arbejderklassen i alle Lande lider under kapitalistisk og statslig Slaveri, udtaler den sig for Klassekamp og international Solidaritet og for Arbejdernes uafhængige Organisering paa Basis af frie Sammenslutninger.

2. Disse Organisationer skal have til Opgave: Arbejderklassens umiddelbare materielle og intellektuelle Udvikling og som fremtidigt Maal Omstyrtelse af det kapitalistiske System og Staten.

3. Kongressen fastslaar, at Klassekampen er en nødvendig Følge af den private Ejendom af Produktions-

og Distributionsmidlerne og udtaler sig derfor for Socialiseringen af denne Ejendom gennem Opbyggelsen og Udviklingen af Fagorganisationerne til i hele Samfundets Interesse at overtage Forvaltningen af disse Midler.

4. Kongressen fastslaar, at disse Bestræbelser kun kan lykkes, naar de internationale Fagorganisationer opholder med at staa splittede gennem politiske og religiøse Anskuelse og erklærer, at Kampen er en økonomisk Kamp, derved forstaas, at de ikke kan naa dette Maal ved at overgive deres Sag til Regeringen eller deres Medlemmer, men kun gennem Arbejdernes egen Anvendelse af direkte Aktion i Tilslutning til de økonomiske Organisationers Styrke.

5. I Overensstemmelse hermed opfordrer Kongressen Arbejderne i alle Lande til at organisere sig i frie, uafhængige, industrielle Organisationer og forene sig i international Solidaritet, for at opnaa en endelig Befrielse for Kapitalismens og Statens Herredømme«.

Hermed var Grundlaget for en ny, af Socialdemokratiet ganske uafhængig Fagforeningsbevægelse, og det stod nu kun tilbage at drøfte, af hvilken Art dette nye Internationale skulde være.

Der herskede imidlertid delte Meninger om dette Forhold. Italien og Frankrig var imod Oprettelsen af en ny international Fagbevægelse, da man var af den Anskuelse, som iøvrigt Lande som Danmark og England ogsaa er Talsmænd for, at man skulde blive staaende indenfor de gamle Fagforeninger og indenfor de engang givne Rammer agitere for de syndikalistiske Ideer og Principper. Tyskland, Sverig og Holland var derimod afgjort Tilhængere af en Udskillelse. Resultatet af Forhandlingerne herom blev dog, at man enedes om fra alle Sider at oprette et Korrespondancebureau i Holland, der faktisk kommer til at svare til den reformistiske Fagforeningsbevægelses internationale Bureau i Berlin.

Alfred Kruse.